

ਪੂਰੇ ਕਰਨ ਲਈ ਸੋਚੋ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ ਉਹ ਕੰਮ ਜੋ ਮੈਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਮੇਰੇ ਪੁਰਸਾਖੀ ਵਿੰਦੋ ਹਨ, ਕਿ ਪਿਤਾ ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ। ਅਰ ਪਿਤਾ ਨੈ, ਕਿ ਜਿਨ ਮੈ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਪੁਰਸਾਖੀ ਵਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਦੀ ਤਿਸ ਦਾ ਸਬਦ ਤਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ, ਅਰ ਨਾ ਤਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਵੇਖਿਆ ਹੈ। ਅਰ ਤਿਸ ਦਾ ਬਚਨ ਤੁਸਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ; ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਜਿਸ ਨੂੰ ਓਨ ਭੇਜਿਆ, ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਪੁਰ ਨਹੀਂ ਪਤੀਜਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨੂੰਢੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਕਿ ਇਨਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਸਾਡੀ ਲਈ ਸਦੀਪਕ ਜੀ-ਉਲ ਹੈ; ਅਤੇ ਜੋ ਮੇਰੀ ਬਾਬਤ ਸਾਖੀ ਵਿੰਦੋ ਹਨ ਸੋ ਏਹੋ ਹਨ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਜੀਉਲ ਲੱਭਲ ਲਈ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਆਉਲਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੰ-ਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੇ ਵਡਿਆਈ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਤੁਸਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਲੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਉਂ ਤੇ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਅਰ ਤੁਸੀਂ ਮੈ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਬੂਲਦੇ; ਜੇ ਦੂਜਾ ਆਪਲੇ ਨਾਉਂ ਤੇ ਆਵੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਬੂਲੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਇੱਕ ਦੂਏ ਤੇ ਵਡਿਆਈ ਚਾਹੰਦੇ ਹੋ, ਅਰ ਉਹ ਵਡਿਆਈ, ਜੋ ਨਿਰੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੀ ਤੇ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਚਾਹੰਦੇ, ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਪਤੀਜ ਸੱਕਦੇ ਹੋ? ਭਰਮ ਨਾ ਕਰੋ, ਕਿ ਮੈਂ ਪਿਤਾ ਪਾਸ ਤੁਹਾਡੀ ਠਰਿਆਦ ਕਰਾਂ; ਤੁਹਾਡਾ ਠਰਿਆ-ਦੀ ਮੂਸਾ ਹੈ; ਜਿਸ ਪੁਰ ਤੁਸੀਂ ਆਸ ਰੱਖਦੇ ਹੋ। ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮੂਸਾ ਪੁਰ ਪਤੀਜਦੇ, ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਪਤੀਜਦੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸ ਨੈ ਮੇਰੀ ਬਾਬਤ ਲਿਖਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਤਿਸ ਦੀਆਂ ਲਿਖ-ਤਾਂ ਪੁਰ ਨਾ ਪਤੀਜੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਪੁਰ ਕਿਕੁਰ ਪਤੀ-ਜੋਗੇ?

ਇਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਪਿੱਛੋਂ, ਜਿਸੁ ਜਲੀਲ ਦੇ ਅਰਥਾਤ ਤਿਬੇਰਿ-ਯਾਸ ਦੇ ਦਰਿਆਉ ਤੇ ਪਾਰ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਅਰ ਇੱਕ ਵਡੀ

੩੧

੩੮

੩੯

੪੦

੪੧

੪੨

੪੩

੪੪

੪੫

੪੬

੪੭

੬
ਕਾਂਡ

੨

੧ ਮੰਡਲੀ ਤਿਸ ਦੇ ਮਗਰ ਚੱਲੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਾਂ ਨੈ ਓਹ ਨਸਾਨੀ-
 ਆਂ, ਜੋ ਤਿਸ ਨੈ ਰੋਗੀਆਂ ਉੱਪਰ ਦਿਖਾਈਆਂ, ਡਿੱਠੇ ਆਂ ਸਨ।
 ੨ ਫੇਰ ਜਿਸੁ ਪਰਬਤ ਪੁਰ ਚੜ ਗਿਆ, ਅਰ ਉੱਥੇ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖਾਂ
 ੪ ਦੇ ਸੰਗ ਬੈਠਾ। ਅਰ ਪਸਾ ਨਾਮੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਪਰਬ ਨੇ-
 ੫ ਜ਼ੇ ਸਾ। ਉਪਰੰਤ ਜਿਸੁ ਨੈ ਅੱਖਾਂ ਚੱਕਰੇ ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਵਡੀ ਮੰਡ-
 ਲੀ ਤਿਸ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ; ਤਾਂ ਫੈਲਬੁਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਕਿ
 ੬ ਅਸੀਂ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਖਾਲੇ ਲਈ ਕਿੱਥੋਂ ਰੋਟੀਆਂ ਮੁੱਲ ਲਇਯੇ? (ਪਰ
 ਤਿਸ ਨੈ ਉਸ ਦੇ ਪਰਤਾਵੇ ਲਈ ਇਹ ਆਖਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ
 ੭ ਆਪ ਜਾਣਦਾ ਸਾ, ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਾਂਗਾ।) ਫੈਲਬੁਸ ਨੈ ਤਿਸ ਨੂੰ
 ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਿ ਦੇ ਸੇ ਚੁਆਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਰੋਟੀਆਂ ਉਨਾਂ
 ੮ ਨੂੰ ਬੱਸ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਉਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਬਹੁੜਾ ਜਿਹਾ ਲਵੇ। ਇੱਕ
 ਨੈ ਤਿਸ ਦੇ ਸਿੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਜੋ ਸਮਊਨ ਪਤਰਸ ਦਾ ਭਾਈ ਅੰਦ-
 ੯ ਰਿਯਾਸ ਸਾ, ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਛੋਕਰੇ ਕੋਲ ਜਵਾਂ
 ਦੀਆਂ ਪੰਜ ਰੋਟੀਆਂ, ਅਰ ਦੋ ਛੋਟੀਆਂ ਮੱਛੀਆਂ ਹਨ; ਪਰ
 ੧੦ ਏਹ ਇਤਨਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹਨ? ਤਾਂ ਜਿਸੁ ਨੈ ਆਖਿਆ,
 ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਠਾਲੇ। (ਅਰ ਉਸ ਥਾਉਂ ਬਹੁਤ ਘਾਹ ਸੀ।) ਸੇ
 ੧੧ ਪੰਜਕੁ ਹਜਾਰ ਮਰਦ ਬੈਠ ਗਏ; ਅਰ ਜਿਸੁ ਨੈ ਰੋਟੀਆਂ ਲੈ
 ਲਈਆਂ; ਅਤੇ ਸੁਕਰ ਕਰਕੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ; ਅਤੇ ਸਿੱਖਾਂ
 ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਸੇ, ਬੰਡੀਆਂ; ਅਰ ਉਸੀ ਤਰਾਂ ਮੱਛੀ-
 ੧੨ ਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਥੀ, ਜਿਤਨੀ ਓਹ ਚਾਹੰਦੇ ਸੇ। ਅਰ ਜਾਂ ਓਹ ਰੱਜ
 ਹਟੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਨੈ ਆਪਣੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਬਚਿਆਂ ਹੋਇ-
 ਆਂ ਟੁਕੜਿਆਂ ਨੂੰ ਕੱਠੇ ਕਰੋ, ਭਈ ਕੁਛ ਅਕਾਰਥ ਨਾ ਜਾਵੇ।
 ੧੩ ਸੇ ਤਿਨਾਂ ਨੈ ਜਵਾਂ ਦੀਆਂ ਪੰਜਾਂ ਰੋਟੀਆਂ ਦੇ ਟੁਕੜੇ, ਜਿਹੜੇ
 ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਖਾਲੇ ਤੇ ਬਚੇ ਸੇ, ਕੱਠੇ ਕਰਕੇ, ਬਾਰਾਂ ਟੋਕਰੀਆਂ ਭਰੀ-
 ਆਂ। —

ਉਪਰੰਦ ਜਾਂ ਉਨਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੈ ਉਹ ਨਸਾਨੋ ਦੇਖੀ, ਜੋ ਜਿਸੁ
 ਨੈ ਵਿਖਾਲੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਸਚਮੁੱਚ ਇਹ ਉਹੋ ਪਿਰੰਬਰ
 ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਜਗਤ ਵਿੱਚ ਆਉਲਵਾਲਾ ਸਾ। ਉਪਰੰਦ ਜਿਸੁ
 ਇਹ ਜਾਣਕੇ, ਕਿ ਲੋਕ ਆਕੇ ਮੈ ਨੂੰ ਪੱਕੇ ਨਾਲ ਪਕੜਨਾ ਚਾਹੰਦੇ
 ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਜੋ ਮੈ ਨੂੰ ਪਾਤਸਾਹ ਬਣਾਉਲ, ਕੱਲਾ ਹੀ ਪਰ-
 ਬਤ ਪੁਰ ਫੇਰ ਗਿਆ। ਅਰ ਜਾਂ ਸੰਝੁ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਉਹ ਦੇ ਸਿੱਖ
 ਦਰਿਆਉ ਨੂੰ ਉਤਰ ਗਏ; ਅਤੇ ਬੇੜੀ ਪੁਰ ਚੜਕੇ ਦਰਿਆਉ ਦੇ
 ਪਾਰ ਕਠਰਨਾਹੁਮ ਵਲ ਚਲਦੇ ਸੇ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਅਨੇਰਾਂ ਹੋ ਚੱਲਿ-
 ਆ ਸਾ, ਅਤੇ ਜਿਸੁ ਤਿਨਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸਾ। ਅਤੇ
 ਵਡੀ ਅਨੇਰੀ ਦੇ ਮਾਰੇ, ਦਰਿਆਉ ਬਹੁਡ ਉੱਛਲਨ ਲੱਗਾ। ਫੇਰ
 ਜਾਂ ਓਹ ਪੰਜੀਹਾਂ ਯਾ ਤੀਹਾਂ ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਮਾਰ ਪੁਰ ਨਿੱਕਲ ਗਏ, ਤਾਂ
 ਜਿਸੁ ਨੂੰ ਦਰਿਆਉ ਪੁਰਵੇਂ ਤੁਰਦਾ ਅਤੇ ਬੇੜੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ਫੁਕਦਾ
 ਦੇਖਿਆ; ਅਤੇ ਡਰ ਗਏ। ਤਾਂ ਉਹ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਮੈਂ
 ਹਾਂ; ਨਾ ਡਰੋ। ਉਪਰੰਦ ਓਹ ਤਿਸ ਨੂੰ ਬੇੜੀ ਉੱਤੇ ਲੈਲ ਪੁਰ ਪਰ-
 ਸਿੰਨ ਹੋਏ। ਅਰ ਬੇੜੀ ਤੁਰਤ ਉਸ ਜਮੀਨ ਪੁਰ, ਜਿਥੇ ਨੂੰ ਓਹ
 ਜਾਂਦੇ ਸੇ, ਜਾ ਪਹੁੰਚੇ ॥

ਦੁਏ ਦਿਨ ਉਸ ਮੰਡਲੀ ਨੈ, ਜੋ ਦਰਿਆਉ ਦੇ ਉਸ ਪਾਰ ਖੜੀ
 ਸੀ, ਇਹ ਮਲੂਮ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਉੱਥੇ ਉਸ ਇੱਕ ਬੇੜੀ ਬਿਨਾ, ਕਿ ਜਿਸ
 ਪੁਰ ਤਿਸ ਦੇ ਸਿੱਖ ਚੜੇ ਸੇ, ਦੂਜੀ ਬੇੜੀ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਅਤੇ ਜਿਸੁ
 ਆਪਣੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨਾਲ ਤਿਸ ਬੇੜੀ ਪੁਰ ਨਾ ਗਿਆ ਸਾ; ਪਰ
 ਛੜੇ ਤਿਸ ਦੇ ਸਿੱਖ ਹੋ ਗਏ ਸੇ। ਪਰ ਹੋਰ ਬੇੜੀਆਂ ਤਿਬੇਰਿਯਾਸ
 ਤੇ ਆਈਆਂ, ਉਸ ਥਾਉਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕਿ ਜਿਥੇ ਤਿਨਾਂ ਨੈ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ
 ਪੰਨਵਾਦ ਤੇ ਪਿੱਛੋਂ ਰੋਟੀ ਖਾਹਦੀ ਸੀ। ਸੇ ਜਾਂ ਉਸ ਮੰਡਲੀ ਨੈ
 ਦੇਖਿਆ, ਜੋ ਉੱਥੇ ਨਾ ਜਿਸੁ, ਨਾ ਤਿਸ ਦੇ ਸਿੱਖ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨਾਂ
 ਬੇੜੀਆਂ ਪੁਰ ਚੜੀ, ਅਰ ਜਿਸੁ ਦੀ ਨੂੰਛ ਵਿੱਚ ਕਠਰਨਾਹੁਮ ਨੂੰ

੧੪

੧੫

੧੬

੧੭

੧੮

੧੯

੨੦

੨੧

੨੨

੨੩

੨੪

੨੫ ਆਈ। ਅਰ ਉਨਾਂ ਨੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਵਰਿਆਉ ਦੇ ਪਾਰ
 ਲੱਭਕੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਜੇ ਰੱਬੀ, ਤੂੰ ਇੱਥੇ ਕਦ ਆਇਆ?
 ੨੬ ਜਿਸੁ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਉੱਤਰ ਦੇਕੇ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਸੱਚ ਸੱਚ
 ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਭਾਲਦੇ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ
 ੨੭ ਨਸਾਨੀਆਂ ਦੇਖੀਆਂ, ਪਰ ਇਸ ਲਈ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਰੱਜਕੇ ਰੋਟੀ-
 ਆਂ ਖਾਹਦੀਆਂ। ਨਾਸ ਹੋਣਵਾਲੇ ਤੇਜਨ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ,
 ਸਗਮਾਂ ਉਸ ਸਦੀ ਪਕ ਜੀਉਣ ਲਗ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਤੇਜਨ ਦੇ ਵਾਸ-
 ੨੮ ਤੇ ਮਿਹਨਤ ਕਰੋ, ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਦੇਵੇਗਾ; ਕਿੰਉਕਿ
 ਤਿਸੀ ਪੁਰ ਪਿਤਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੈ ਮੁਹੁਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਨੀਂ
 ਉਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰਿਯੇ, ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਕੰਮ
 ੨੯ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਇਯੇ? ਜਿਸੁ ਨੈ ਉੱਤਰ ਦੇਕੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਕਿ
 ਪਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਕੰਮ ਇਹ ਹੈ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਪੁਰ ਪਤੀਜੋਂ, ਜਿਸ
 ੩੦ ਨੂੰ ਉਨ ਭੇਜਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਨੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਫੇਰ ਤੂੰ
 ਕਿਹੜੀ ਨਸਾਨੀ ਦਿਖਾਲਦਾ ਹੈਂ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਦੇਖਕੇ ਤੇਰੇ ਉੱਪਰ
 ੩੧ ਪਤੀਜਿਯੇ? ਤੂੰ ਕੀ ਕਰਮ ਕਰਦਾ ਹੈਂ? ਅਸਾਡੇ ਪਿਤਰਾਂ ਨੈ
 ਉਜਾੜ ਵਿੱਚ ਮੰਨ ਖਾਹਦਾ; ਜਿਹਾਕੁ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਨੈ
 ੩੨ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਅਕਾਸੋਂ ਰੋਟੀ ਖਾਲ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ। ਉਪਰੰਦ ਜਿਸੁ ਨੈ ਤਿ-
 ਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਸੱਚ ਸੱਚ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਜੇ ਮੁਸਾ ਨੈ
 ਤੁਸਾ ਨੂੰ ਅਕਾਸੋਂ ਉਹ ਰੋਟੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ, ਸਗਮਾਂ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ
 ੩੩ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਅਕਾਸੋਂ ਸੱਚੀ ਰੋਟੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਉਕਿ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ
 ਰੋਟੀ ਉਹ ਹੈ, ਜੇ ਅਕਾਸੋਂ ਉੱਤਰਦੀ, ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਜੀਉਣ ਦਿੰ-
 ੩੪ ਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਨੀਂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਮਹਾਰਾਜ, ਅਸਾ ਨੂੰ ਸਦਾ
 ੩੫ ਇਹ ਰੋਟੀ ਦਿਹ। ਤਦ ਜਿਸੁ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ ਜੀਉਣ ਦੀ
 ਰੋਟੀ ਹਾਂ; ਜੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਮੂਲੋਂ ਭੁੱਖਾ ਨਾ ਹੋਵੇ-
 ਗਾ, ਅਰ ਜੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਪਤੀਜਦਾ ਹੈ, ਸੇ ਕਦੀ ਤਿਹਾਇਆ ਨਾ

ਰੇਵੇਗਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੈਂ ਨੂੰ ਡਿੱਠਾ
 ਹੈ, ਅਰ ਤਾਂ ਭੀ ਪਤੀਜਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਸਭ ਕੁਛ ਜੋ ਪਿਤਾ ਮੈਂ ਨੂੰ
 ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਵੇਗਾ; ਅਤੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦਾ
 ਹੈ, ਮੈਂ ਕਦੀ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕੱਢ ਨਾ ਦਿਆਂਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਅਕਾਸ਼ੋਂ
 ਆਪਣੀ ਇੱਛਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ, ਸਗਮਾਂ ਆਪਣੇ ਤੇਜਲ-
 ਵਾਲੇ ਦੀ ਇੱਛਿਆ ਅਨੁਸਾਰ ਚੱਲਣ ਉੱਤਰਿਆ ਹਾਂ। ਅਰ
 ਪਿਤਾ ਦੀ, ਕਿ ਜਿਸ ਨੈ ਮੈਂ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ, ਇਹ ਇੱਛਿਆ ਹੈ, ਕਿ
 ਮੈਂ ਸਭਨਾਂ ਚੀਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਜੋ ਉਸ ਨੈ ਮੈਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ, ਕਿਸੇ
 ਨੂੰ ਨਾ ਗੁਆਵਾਂ; ਸਗੋਂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਦਿਨ ਫੇਰ ਖੜੀ ਕਰਾਂ।
 ਅਰ ਮੇਰੇ ਤੇਜਲਵਾਲੇ ਦੀ ਇਹ ਇੱਛਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਹਰ ਕੋਈ ਜੋ
 ਪੁਤ੍ਰ ਨੂੰ ਦੇਖੇ, ਅਰ ਤਿਸ ਪੁਰ ਪਤੀਜੇ, ਸੇ ਸਦੋਂ ਦਾ ਜੀਉਲ ਪਾਵੇ;
 ਅਤੇ ਮੈਂ ਤਿਸ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਦਿਨ ਫੇਰ ਖੜਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਉਪ-
 ਰੰਦ ਯਹੂਦੀ ਤਿਸ ਨਾਲ ਘੁੜਬੁੜਾਉਲ ਲੱਗੇ, ਇਸ ਲਈ ਜੋ
 ਉਸ ਨੈ ਇਹ ਆਖਿਆ ਸਾ, ਕਿ ਉਹ ਰੋਟੀ, ਜੋ ਅਕਾਸ਼ੋਂ ਉੱਤਰੀ,
 ਸੇ ਮੈਂ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਉਹ ਬੋਲੇ, ਕਿ ਆ ਇਹ ਜਿਸ ਯੂਸੁਫ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ
 ਤਾ ਨਹੀਂ, ਜਿਸ ਦੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ? ਫੇਰ ਉਹ
 ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਮੈਂ ਅਕਾਸ਼ੋਂ ਉੱਤਰਿਆ ਹਾਂ? ਤਾਂ
 ਜਿਸੁ ਨੈ ਉੱਤਰ ਦੇਕੇ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਘੁੜ-
 ਬੁੜਾਓ। ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਜੋ ਮੇਰਾ ਤੇਜਲ-
 ਵਾਲਾ ਪਿਤਾ ਤਿਸ ਨੂੰ ਖਿੱਚ ਨਾ ਲਿਆਵੇ; ਅਤੇ ਮੈਂ ਤਿਸ ਨੂੰ
 ਪਿਛਲੇ ਦਿਨ ਫੇਰ ਖੜਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਪਿਕੰਬਰਾਂ ਦੇ ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ
 ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸਿਖਾਏ ਹੋਏ
 ਹੋਣਗੇ। ਉਪਰੰਦ ਹਰੇਕ ਜਿਸ ਨੈ ਪਿਤਾ ਤੇ ਸੁਲਿਆ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿ-
 ਆ ਹੈ, ਸੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੈ ਪਿ-
 ਤਾ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਬਿਨਾ ਉਸ ਤੇ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਵਲੋਂ ਹੈ;

੩੬

੩੭

੩੮

੩੯

੪੦

੪੧

੪੨

੪੩

੪੪

੪੫

੪੬

੪੧ ਓਨ ਤਾ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਸੱਚ ਸੱਚ ਆਖਦਾ
 ੪੮ ਗਾਂ, ਕਿ ਜੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਪਤੀਜਦਾ ਹੈ, ਸੇ ਸਦੀਪਕ ਜੀਉਲੁ ਰੱਖਦਾ
 ੪੯ ਹੈ। ਜੀਉਲੁ ਦੀ ਰੋਟੀ ਮੈਂ ਹੀ ਗਾਂ। ਤੁਹਾਡਿਆਂ ਪਿਤਰਾਂ ਨੈ ਉਜਾੜ
 ੫੦ ਵਿੱਚ ਮੰਨ ਖਾਹਦਾ, ਅਰ ਮਰ ਗਏ। ਜਿਹੜੀ ਰੋਟੀ ਅਕਾਸੇਂ
 ਉੱਤਰਦੀ ਹੈ, ਭਈ ਮਨੁੱਖ ਉਸ ਤੇ ਖਾਕੇ ਨਾ ਮਰੇ, ਸੇ ਇਹ ਹੈ।
 ੫੧ ਉਹ ਜੀਉਂਦੀ ਰੋਟੀ, ਜੇ ਅਕਾਸੇਂ ਉੱਡਰੀ, ਸੇ ਮੈਂ ਗਾਂ; ਜੇ ਕੋਈ
 ਇਸ ਰੋਟੀਓਂ ਕੁਛ ਖਾਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਸਦਾ ਜੀਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ; ਅਰ
 ਜੇ ਰੋਟੀ ਮੈਂ ਵੇਵਾਂਗਾ, ਸੇ ਮੇਰਾ ਮਾਸ ਹੈ, ਜੇ ਜਗਤ ਦੇ ਜੀਉਲੁ ਲਈ
 ੫੨ ਮੈਂ ਵੇਵਾਂਗਾ। ਉਪਰੰਦ ਯਹੂਦੀ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਖ-
 ਕੇ ਬਹਿਸਲੁ ਲੱਗੇ, ਜੇ ਇਹ ਆਪਣਾ ਮਾਸ ਕਿਸ ਪਰਕਾਰ ਅਸਾ
 ੫੩ ਨੂੰ ਖਾਲੁ ਲਈ ਵੇ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਤਦ ਯਿਸੂ ਨੈ ਤਿਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਮੈਂ
 ਤੁਹਾ ਨੂੰ ਸੱਚ ਸੱਚ ਆਖਦਾ ਗਾਂ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੜ ਦਾ ਮਾਸ
 ਨਾ ਖਾਓ, ਅਰ ਤਿਸ ਦਾ ਲਹੂ ਨਾ ਪੀਓ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ
 ੫੪ ਜੀਉਲੁ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਮਾਸ ਖਾਂਦਾ, ਅਰ ਮੇਰਾ
 ਲਹੂ ਪੀਂਦਾ ਹੈ, ਸੇ ਸਦੀਪਕ ਜੀਉਲੁ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਅਰ ਮੈਂ ਤਿਸ
 ੫੫ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਦਿਨ ਫੇਰ ਖੜਾ ਕਰਾਂਗਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਮਾਸ ਠੀਕ
 ੫੬ ਖਾਲੁ ਦੀ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਲਹੂ ਠੀਕ ਪੀਲੁ ਦੀ ਵਸਤੁ ਹੈ। ਉਹ ਜੇ ਮੇਰਾ
 ਮਾਸ ਖਾਂਦਾ, ਅਰ ਮੇਰਾ ਲਹੂ ਪੀਂਦਾ ਹੈ, ਸੇ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ
 ੫੭ ਹੈ, ਅਰ ਮੈਂ ਉਸ ਵਿੱਚ। ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਕਿ ਜੀਉਂਦੇ ਪਿਤਾ ਨੈ ਮੈ ਨੂੰ
 ਤੇਜਿਆ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਿਤਾ ਤੇ ਜੀਉਂਦਾ ਗਾਂ, ਉਸੀ ਤਰਾਂ ਜੇ ਮੈ ਨੂੰ
 ੫੮ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਸੇ ਮੇ ਤੇ ਜੀਵੇਗਾ। ਜੇ ਰੋਟੀ ਅਕਾਸੇਂ ਉੱਤਰੀ, ਸੇ ਇਹੋ
 ਹੈ। ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਤੁਸਾਡੇ ਪਿਤਰਾਂ ਨੈ ਮੰਨ ਖਾਹਦਾ, ਅਤੇ ਮਰ
 ਗਏ, ਉਸੀ ਤਰਾਂ ਨਹੀਂ; ਜੇ ਇਹ ਰੋਟੀ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਸੇ ਸਦਾ ਜੀਉਂ-
 ੫੯ ਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਉਸ ਨੈ ਕਠਰਨਾਹੁਮ ਦੀ ਇੱਕ ਮਸੀਤ ਵਿੱਚ
 ਉਪਦੇਸ ਵਿੰਦੇ ਹੋਏ ਏਹ ਗੱਲਾਂ ਆਖੀਆਂ ॥